

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Pekáče a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Martina Paška ve věci

žalobkyně: **D. T. T.**, narozená „X“
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
přihlášená k pobytu na adrese „X“
zastoupená advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 3. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba ze dne 13. 4. 2021, jíž se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2021, č. j. X, se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 15. 3. 2021, č. j. X, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 26. 11. 2020, č. j.

X, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v účinném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta její žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť je zde důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek (výrok I.), a podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok II.).

2. Žalobkyně má za to, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno, správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutečný stav věci a postupovaly tak v rozporu s § 3 s. ř. Žalovaný též porušil § 4 odst. 3 s. ř., podle kterého je veřejná správa službou veřejnosti, tedy správní orgán má povinnost vycházet dotčeným osobám dle možností vstříc, což v dané věci správní orgány nerespektovaly. Žalobkyně v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný dostatečně neposoudil námitku týkající se údajného závažného narušení veřejného pořádku. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, sp. zn. 5 As 51/2009, podle něhož soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady k tomu správní orgán měl, zda je měl v rozsahu umožňujícím správné rozhodnutí, a zda mezi podklady a zjištěními není logický rozpor, jinak je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Dále poukázala na čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES vymezující předpoklady pro opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, tedy že musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby, přičemž předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Odkázala na judikaturu Evropského soudního dvora, dle které výhrada veřejného pořádku představuje výjimku z volného pohybu osob, kterou je třeba vykládat restriktivně, a dále na výklad pojmu veřejného pořádku ustálený v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 3 As 21/2011, v němž Nejvyšší správní soud uzavřel, že ne každé odsouzení pro jakýkoliv trestný čin bez dalšího vede k závěru, že žadateli bude zamítnuta žádost o trvalý pobyt či že bude vyhoštěn, nikoli tak, že k zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu postačuje pouze to, že žadatel spáchal jakýkoliv trestný čin. Z uvedeného žalobkyně dovozuje, že ani odsouzení za zvlášť závažný zločin samo o sobě bez dalšího neodůvodňuje užití výhrady veřejného pořádku. Uvedla, že většinou byla odsouzena k peněžitým trestům, které vždy uhradila, a pouze jednou byla odsouzena k trestu odnětí svobody podmíněně a jednou nepodmíněně. Nadto v tomto posledním případě, kdy byla odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 5 let a 6 měsíců, byl trest dle jejího názoru nepřiměřený závažnosti spáchané trestné činnosti.
3. Dále namítá, že správní orgány nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu a nezohlednily dopady tohoto rozhodnutí do života jejího a jejího druhu, který je občanem České republiky, s nímž je v dlouholetém vztahu. Tím bylo porušeno ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně

lidských práv. Má za to, že žalovaný nepřipustně spekuluje o intenzitě a hloubce jejího vztahu s druhem P. H. na základě smyšlených indicií a toho, co údajně slyšela sociální pracovnice ve věznici, aniž by to bylo písemně podloženo. Oba partneři správní orgán vyslechl a ti se ve valné většině otázek shodli. Je pouze vinou správního orgánu, že je nekonfrontoval s dalšími dotazy, na kterých poté staví zamítnutí žádosti. Přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, přičemž správní orgány nezohlednily všechna hlediska, která je nutno zvážit, jak je vyložil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a to povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když v něm absentují zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobkyně, tak jejího druha. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že je třeba zkoumat též dopad rozhodnutí na ostatní rodinné příslušníky. Žalobkyně má v České republice vytvořeno veškeré zázemí, má zde druha, občana České republiky, s nímž žije v společné domácnosti. Jejich vztah je trvalý a intenzivní, druh ji několikrát navštívil ve věznici během doby, kdy vykonávala trest odnětí svobody. Její druh trpí pokročilou fází cukrovky a s přihlédnutím k jeho věku potřebuje její péči. V České republice žije 22 let, a za tu dobu se plně integrovala do společnosti. Zamítnutí její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu má katastrofický dopad do jejího soukromého a rodinného života.

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Poukázal na to, že výkladem pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ se zabývá na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, kde poukázal na závěry správního orgánu prvního stupně a konstatoval, že závažnost jednání žalobkyně je zvýšena opakováním trestné činnosti, kdy předchozí odsouzení nesplnila svůj výchovný a preventivní účel, naopak u žalobkyně dochází ke gradaci nebezpečnosti trestního jednání. O nebezpečnosti jejího jednání, za které byla odsouzena k pěti a půl rokům odnětí svobody nelze pochybovat. Správní orgány obou stupňů se zabývaly individuálními okolnostmi týkajícími se žalobkyně, odůvodnily i aktuální nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku z její strany. V obecné rovině pojem „veřejný pořádek“ zahrnuje základní normy, které se považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti, přičemž jejich porušení žalobkyní bylo v řízení prokázáno. Správní orgány při posuzování žádosti vzaly v úvahu též délku jejího pobytu na území, dobu, která uplynula od spáchání trestného činu, její rodinnou situaci i rozsah narušení tvrzeného rodinného života. V této souvislosti nesouhlasí s tvrzením, že vycházel z písemně nepodložených spekulací, když

vycházel z rozsudku Okresního soudu v Chomutově ze dne 20. 11. 2019 o rozvodu manželství pana P. H., rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 43 T 9/2016 z 5. 5. 2017, rozhodnutí Komise ze dne 2. 8. 2019 ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně, kde je jako druh uveden pan D. N. V., a sdělení Vězeňské služby z 12. 8. 2020 ohledně návštěv žalobkyně realizovaných ve věznici v průběhu výkonu trestu odnětí svobody. Napadeným rozhodnutím sice došlo k určitému zásahu do jejího soukromého života, ale s ohledem na páchanou trestnou činnost a na veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku nejde o dopad nepřiměřený a jeho původcem je sama žalobkyně. Poukázal též na to, že žalobkyně ovládá jazyk země svého původu, v níž též žijí její další rodinní příslušníci.

5. K projednání věci nařídil krajský soud jednání (§ 49 odst. 1 s. ř. s.), při němž právní zástupce žalobkyně i žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (dle § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
7. Při posouzení věci vycházel soud z obsahu správního spisu, z něhož se podává, že žalobkyně podala dne 17. 2. 2020 u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců. Jako účel pobytu žalobkyně v žádosti uvedla sloučení s druhem P. H., občanem České republiky, narozeným „X“. Dále žalobkyně v žádosti uvedla, že na území České republiky měla povolen trvalý pobyt od 21. 4. 2006 do 12. 8. 2019. Její dvě dospělé děti žijí ve Vietnamu. K žádosti žalobkyně doložila cestovní doklad, doklad o zdravotním pojištění cizinců na dobu do 15. 8. 2020 včetně dokladu o zaplacení pojistného, fotografie, smlouvu o nájmu bytu na adrese „X“ ze dne 1. 11. 2019, ve které je uveden jako nájemce společně s žalovanou i P. H., a čestné prohlášení druhá P. H., v němž uvedl, že má s žalobkyní dlouhodobý vztah od roku 2013 a plánuje s ní uzavřít manželství. Žalobkyně dále předložila čestné prohlášení, v němž uvedla, že o přechodný pobyt žádá z důvodu, že má v úmyslu podat žádost o živnostenský list, a také proto, že s druhem P. H., který byl rozsudkem Okresního soudu v Chomutově ze dne 20. 11. 2019, č. j. X, pravomocně rozveden, hodlá uzavřít manželství.

8. Za účelem posouzení žádosti žalobkyně si správní orgán prvního stupně opatřil také další podklady. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky vyplývá, že žalobkyně měla na území České republiky povolen trvalý pobyt od 21. 4. 2006 do 12. 8. 2019. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 5. 2019, č. j. X, ve spojení s potvrzujícím rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 2. 8. 2019, č. j. X, byla žalobkyni podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost jejího povolení k trvalému pobytu, jelikož byla pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Žaloba podaná žalobkyní proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 2. 8. 2019, č. j. X, byla rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 2. 2020, č. j. X, zamítnuta.
9. V opisu z evidence rejstříku trestů má žalobkyně celkem 4 záznamy. V posledním případě byla žalobkyně rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2017, sp. zn. X, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018, sp. zn. X, uznána vinnou zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. z. v jednočinném souběhu s přečinem porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. z., za což jí byl uložen úhrnný trest odnětí svobody ve výměře 5 let a 6 měsíců.
10. Pokud jde o rodinné vazby žalobkyně vytvořené na území České republiky, především jí tvrzený vztah s druhem P. H., obstaral si správní orgán prvního stupně rozsudek Okresního soudu v Chomutově ze dne 20. 11. 2019, č. j. X, jímž bylo rozvedeno manželství P. H. a T. H. P., uzavřené 15. 2. 2018 v Dánsku. Správní orgán prvního stupně dále požádal o součinnost Policii ČR, která dne 19. 5. 2020 provedla na adrese „X“ pobytovou kontrolu, při níž nebyla zastižena žalobkyně ani její druh, byla označena pouze schránka, zvonek a bytové dveře nikoli, sousedé žalobkyni ani jejího druha podle pasových fotografií nepoznali. Dále požádal Vězeňskou službu Věznice Světlá nad Sázavou o přehled návštěv žalobkyně realizovaných během výkonu trestu odnětí svobody, podle kterého žalobkyni její druh P. H. navštívil v období od roku 2016 do roku 2018 celkem pětkrát. Při nástupu do výkonu trestu dne 5. 1. 2018 přitom žalobkyně do dotazníku žádného druha neuvedla a při pohovoru se sociální pracovnící dne 21. 2. 2018 uvedla jako svého druha pana N. V. D.
11. Dne 17. 7. 2020 provedl správní orgán prvního stupně výslech žalobkyně, při němž uvedla, že na území České republiky žije od roku 1999. Ve Vietnamu byla naposledy v roce 2014. Její dvě dcery tam žijí se svými rodinami, je s nimi v kontaktu přes sociální síť. Jejím druhem je P. H., se kterým se zná od roku 2010, přičemž ve vztahu jsou spolu od roku 2013 a oficiálně spolu začali žít až po propuštění z výkonu trestu. Na společné adrese v „X“ žijí od září 2019. Ví o tom, že je rozvedený, ale není si jistá od kdy. Jeho manželka byla Češka, její jméno však nezná. Ženil se asi v České republice. Na konci roku by s druhem chtěli uzavřít manželství. Stará se o něj, má cukrovku a musí brát pravidelně léky, dva ráno a dva večer. S jejími dcerami se nezná osobně, jen přes telefon. Pan N. V. D. je její kamarád a s jejím druhem se znají.
12. Týž den vyslechl správní orgán prvního stupně také druha žalobkyně P. H., který uvedl, že žalobkyně je jeho budoucí manželka. Chtěl by, aby bylo žádosti žalobkyně vyhověno, jelikož v opačném případě nemá v České republice nikoho, kdo by se o něj staral. Je nemocný s cukrovkou a musí brát léky. S žalobkyní se zná od roku 2010, vážný vztah

Shodu s prvopisem potvrzuje E. P.

spolu mají od roku 2013. Byli spolu až do té doby, než byla žalobkyně zatčena. Ve věznici ji navštěvoval a po propuštění z výkonu trestu spolu začali bydlet. Je rozvedený, měl manželku Češku, se kterou se rozvedl v roce 2017.

13. O žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rozhodl správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 26. 11. 2020, č. j. X, tak, že ji podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítl. Nejprve se zabýval tím, zda je žalobkyně rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, tedy pana P. H., kterého označila v žádosti jako svého druha. Vycházel z její výpovědi a z čestného prohlášení a výpovědi pana P. H., načež uzavřel, že žalobkyně je rodinným příslušníkem pana P. H. podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Poté přistoupil k posouzení otázky, zda je dán některý z důvodů pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu uvedený v § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a dospěl k závěru, že takový důvod v posuzovaném případě dán je. Tím důvodem je skutečnost, že žalobkyně se opakovaně dopouští úmyslné trestné činnosti, za kterou byla celkem čtyřikrát pravomocně uznána vinnou a odsouzena. Závažné narušování veřejného pořádku tak správní orgán prvního stupně spatřuje v dlouhodobé trestné činnosti, které se žalobkyně dopouští nepřetržitě od roku 2011. Správní orgán prvního stupně zohlednil konkrétní okolnosti žalobkyní naposledy spáchaného trestného činu, pro který byla uznána vinnou a odsouzena rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2017, sp. zn. X, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018, sp. zn. X, kdy zdůraznil to, že se jednalo v pořadí o již čtvrté odsouzení pro trestný čin spáchaný na území České republiky, přičemž tohoto trestného činu se dopustila krátce poté, co byla pravomocně odsouzena za dříve spáchaný trestný čin a navíc ve zkušební době podmíněného odsouzení. Vzhledem k dosavadnímu jednání žalobkyně správní orgán prvního stupně uzavřel, že žalobkyně stále představuje nebezpečí veřejnému pořádku, a to minimálně do doby, než bude její odsouzení zahlazeno. Poukázal na přístup žalobkyně k jejím odsouzením a uloženým trestům, kdy žalobkyně místo toho, aby využila šance k nápravě, která jí byla dána uložením alternativních trestů, pokračovala v trestné činnosti závažného charakteru. Toto její jednání vypovídá o chabém respektu k dodržování zákonných norem a právnímu řádu hostitelské země, a tudíž neexistuje záruka, že se žalobkyně nebude dopouštět trestné činnosti i v budoucnu. Z hlediska ochrany společnosti před případným páčáním dalšího delikventního jednání tak považuje správní orgán prvního stupně další setrvání žalobkyně na území České republiky za nežádoucí. Správní orgán prvního stupně se dále zabýval dopady jeho rozhodnutí do osobního života žalobkyně a jejího rodinných příslušníků. Zabýval se přitom jejím vztahem s druhem P. H., jelikož žalobkyně v České republice další příbuzné nemá. Dospěl přitom k závěru, že skutečnost, že žalobkyně nebude moci pokračovat v soužití se svým druhem, představuje zásah do jejího práva na soukromý a rodinný život. Tento zásah však neshledal v porovnání se zájmy státu na ochraně bezpečnosti, veřejného pořádku a přecházení zločinnosti nepřiměřeným, jelikož trestná činnost, které se žalobkyně dopustila je natolik závažná a nežádoucí, že její dopad převažuje nad dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
14. K odvolání žalobkyně vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně vyložil pojen „narušení veřejného pořádku“ správně a má za to, že ze strany

žalobkyně k narušení veřejného pořádku došlo, což vyplývá z pravomocných rozsudků soudů, jimiž byla žalobkyně opakovaně uznána vinnou a odsouzena za trestnou činnost. Závažnost narušení veřejného pořádku spočívá v opakovaném páchání trestné činnosti, jemuž bylo zamezeno až odsouzením k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, když předchozí mírnější tresty svůj účel nesplnily. Trestná činnost žalobkyně co do její závažnosti gradovala, což se projevilo ve výměře naposledy uloženého trestu. Doba, po kterou se žalobkyně žádného trestného činu nedopustila, je dána především tím, že do 3. 4. 2019 byla ve výkonu trestu odnětí svobody. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. X, uvedl, že skutečnost, že žalobkyně byla z výkonu trestu odnětí svobody podmíněčně propuštěna, neznamená, že již nepředstavuje nebezpečí pro společnost. V případě aplikace § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců je potřeba najít rovnováhu mezi veřejným zájmem na zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu a jeho důsledky do rodinných vztahů žadatele vytvořených na území České republiky. Správní orgán prvního stupně tak dle závěru žalovaného učinil, opatřil si potřebné podklady a z nich zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v účinném znění (dále jen „s. ř.“). K argumentaci žalobkyně délkou jejího pobytu poukázala na to, že žalobkyně od roku 2010 na území České republiky páchala opakovaně trestnou činnost a následně trávila čas ve vězení. Žalovaný se však neztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně o tom, že žalobkyni je třeba považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Vycházel přitom z rozsudku Okresního soudu v Chomutově ze dne 20. 11. 2019 o rozvodu manželství partnera žalobkyně s manželkou P. H. T., podle něhož bylo jejich manželství uzavřeno X v X v Dánsku, přičemž manželé se znali od roku 2017 a sdíleli společnou domácnost. Návrh na rozvod manželství podal 19. 8. 2019 partner žalobkyně. Z toho je zřejmé, že ze strany partnera žalobkyně lze o hloubce a trvalosti deklarovaného vztahu pochybovat, neboť v době, kdy měl trvat údajný dlouhodobý vztah s žalobkyní, uzavřel manželství s jinou ženou. Stejně pochybnosti shledal i u žalobkyně, když v odsuzujícím rozsudku Městského soudu v Praze je opakovaně zmiňováno její partnerství s jiným mužem, N. V. D., a jako svého partnera pana P. H. neuvedla ani při nástupu do věznice. Žalovaný proto dospěl k závěru, že deklarovaný vztah žalobkyně s panem P. H. není natolik trvalý a intenzivní, aby odůvodňoval setrvání žalobkyně na území České republiky. Správní orgán prvního stupně proto postupoval správně, pakliže žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu zamítl.

15. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný a správní orgán prvního stupně dospěly shodně k závěru, že došlo k naplnění dikce

§ 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí obou správních orgánů je přitom patrné, z jakých podkladů vycházely a jakými úvahami se řídily. Své úvahy správní orgány ve svých rozhodnutích náležitě odůvodnily, podrobně se zabývaly i výkladem pojmu „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ a uvedly rozsáhlou judikaturu soudů, z níž při výkladu tohoto pojmu vycházely. Vypořádaly se i s námitkami žalobkyně. Z uvedených důvodů považuje soud žalobkyní vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nedůvodnou.

16. Soud je rovněž toho názoru, že správní orgány shromáždily dostatek podkladů pro to, aby náležitě posoudily žádost žalobkyně. Vycházely nejen z písemných podkladů předložených

žalobkyní, ale správní orgán prvního stupně si opatřil i další písemné podklady, a to zejména opis z evidence rejstříku trestů, odsuzující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2017, sp. zn. X, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018, sp. zn. X, rozsudek Okresního soudu v Chomutově ze dne 20. 11. 2019, č. j. X, o rozvodu manželství druhá žalobkyně P. H., požádal o součinnost Policii ČR a Vězeňskou službu ČR, a provedl výslech žalobkyně i jejího druhá P. H.

17. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
18. Za účelem právního posouzení věci bylo nutno nejprve vyložit pojem „veřejný pořádek“ respektive „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců. Jak správně uvedl správní orgán prvního stupně a žalovaný a ostatně i sama žalobkyně, touto otázkou se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2420/2011, v němž dospěl k závěru, že při výkladu pojmů „veřejný pořádek“ resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců, je třeba vzít v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Nejvyšší správní soud se v tomto rozhodnutí zabýval narušením veřejného pořádku ve smyslu ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že tímto narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. č. l. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Pojem „veřejný pořádek“ je tedy nutno chápat a vykládat v kontextu konkrétního ustanovení, v němž je použit, a vycházet přitom z jeho účelu. Byť v citovaném usnesení se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval výkladem tohoto pojmu primárně ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, který se zabývá správním vyhoštěním cizinců, lze tyto závěry přiměřeně použít i v posuzované věci. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40). Správní orgán prvního stupně i žalovaný vzaly při svém rozhodování tato rozhodnutí i další navazující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu za základ pro vyložení pojmu závažné narušení veřejného pořádku.
19. Z dikce § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců i z účelu předmětného ustanovení, jímž je ochrana bezpečnosti a veřejného pořádku, je zřejmé, že předchozí protiprávní jednání žalobkyně, jakkoliv mělo intenzitu zvláště závažného zločinu ve smyslu § 14 odst. 3 tr. z., ještě samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení má výhradně preventivní, nikoliv sankční charakter. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu však může být kriminální minulost žadatele základem úvahy o tom, že žadatel i do budoucna představuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je však kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování

žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33).

20. Správní orgány si byly vědomy smyslu a účelu uvedené právní úpravy § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Proto se podrobně zabývaly nejen konkrétními okolnostmi spáchání trestného činu, pro který byla žalobkyně naposledy pravomocně uznána vinnou a odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, ale také její celkovou trestní minulostí z období, kdy pobývala na území České republiky, a aktuálností ohrožení veřejného pořádku do budoucna. Nelze tedy přisvědčit námitce žalobkyně, že správní orgány shledaly závažné narušení veřejného pořádku pouze ve skutečnosti, že žalobkyně byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2017, sp. zn. X, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018, sp. zn. X, uznána vinnou ze spáchání zvlášť závažného zločinu a odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
21. Správní orgány vyšly ze zjištění, že žalobkyně byla po dobu pobytu na území České republiky čtyřikrát pravomocně odsouzena za úmyslnou trestnou činnost, přičemž pokaždé se jednalo o hospodářskou trestnou činnost. V posledním případě, kdy byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2017, sp. zn. X, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018, sp. zn. X, uznána vinnou ze spáchání zvlášť závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku a přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku, za což jí byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 5 let a 6 měsíců, se jednalo o její již čtvrté odsouzení a nikoli o jednorázový excés. Je sice pravdou, že žalobkyně do té doby páchala méně závažnou trestnou činnost, kdy se dvakrát dopustila přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. z. a dvakrát přečinu porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 tr. z., za které jí byly uloženy peněžité tresty a v jednom případě trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 12 měsíců. Nelze však odhlédnout od toho, že žádný z těchto uložených trestů evidentně nevedl k nápravě žalobkyně. Naopak poslední trestný čin žalobkyně spáchala v roce 2015, tedy krátce poté, co byla přechozím odsuzujícím rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 18. 12. 2014, sp. zn. X, uznána vinnou ze spáchání totožného přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku, a zároveň ve zkušební době dříve uloženého podmíněného trestu odnětí svobody, jež jí byl uložen rozsudkem Okresní soudu v Liberci ze dne 2. 9. 2014, sp. zn. X. Správní orgány také správně přihlédly k tomu, že tento poslední spáchaný trestný čin svou závažností významně převyšuje trestné činy, které žalobkyně páchala do té doby, jelikož se dopustila zvlášť závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 3 tr. z., motivovaného její ziskuchtivostí. České republice, tedy státu, na jehož území nyní žádá o vydání povolení k přechodnému pobytu, tímto jednáním způsobila škodu velkého rozsahu (§ 138 odst. 1 tr. z.) přesahující 5 000 000 Kč. Společenská škodlivost tohoto naposledy spáchaného trestného činu se promítla i v trestním, soudem uloženém nepodmíněném trestu odnětí svobody v délce 5 let a 6 měsíců.

22. Z uvedeného je zřejmé, že trestná činnost žalobkyně se nejen opakuje, ale i stupňuje, jelikož intervaly mezi jednotlivými skutky se výrazně zkracují, přičemž žalobkyně páchá trestnou činnost i ve zkušební době dříve uloženého podmíněného trestu odnětí svobody, a závažnost spáchaných trestných činů se zvyšuje. Žalobkyně si tedy zjevně ze svých odsouzení nevzala žádné ponaučení, a tato odsouzení se mívají účinkem. Toto jednání žalobkyně svědčí o její neúctě k právnímu řádu České republiky, a proto nelze vyloučit, že se i v budoucnu bude uchylovat k páchání trestné činnosti. Žalovaný se neopomněl vypořádat s tím, že žalobkyně byla z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěna. Vycházel přitom z přílehlavé judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které podmíněné propuštění z výkonu trestu nepředstavuje zahlazení odsouzení, na žalobkyni tudíž nelze hledět, jako by nebyla odsouzena. Negativní důsledky jejího jednání tak pro ni nadále přetrvávají, přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Podle Nejvyššího správního soudu nelze přijmout výklad, že každým propuštěním cizince na svobodu (po vykonání částečného či celého trestu odnětí svobody) by automaticky pominulo nebezpečí narušení veřejného pořádku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 245/2020-41, nebo ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59). Dobré chování žalobkyně ve výkonu trestu, které vedlo k jejímu podmíněnému propuštění, tudíž nemůže bez dalšího vyloučit hrozbu jejího dalšího protiprávního jednání v budoucnu. Žalobkyni byla v daném případě při podmíněném propuštění z výkonu trestu stanovena zkušební doba v trvání 5 let. V době vydání napadeného rozhodnutí uplynuly od propuštění žalobkyně z výkonu trestu necelé dva roky, tedy ani ne polovina z celkové zkušební doby. Žalobkyně přitom již v minulosti páchala trestnou činnost i ve zkušební době. Za této situace tudíž nelze žalobkyni považovat za osobu, od níž opětovné závažné porušení veřejného pořádku nehrozí, a že tudíž aktuálnost nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku ke dni vydání napadeného rozhodnutí pominula (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 6/2019-42).
23. Soud tedy uzavírá, že správní orgány při posouzení žádosti žalobkyně z hlediska existence možného nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku náležitě zohlednily všechny relevantní individuální okolnosti života žalobkyně, čímž naplnily požadavek stanovený v článku 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES. Vycházely přitom z přílehlavé judikatury Nejvyššího správního soudu, kterou v rozhodnutí citovaly, a dbaly smyslu a účelu dané právní úpravy, kterým je ochrana bezpečnosti a veřejného pořádku. Ve vztahu k odsouzení žalobkyně za trestnou činnost vážily závažnost, následky a především četnost trestných činů, z jejichž spáchání byla žalobkyně pravomocně uznána vinnou. Postupovaly tak v souladu s požadavkem žalobkyně, kterého se dovolává v žalobě s odkazem na výše citované usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 21/2011. Soud se proto ztotožňuje se závěry správních orgánů, že žalobkyně představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí narušení veřejného pořádku, a proto správní orgány správně shledaly naplnění podmínek stanovených v § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
24. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že správní orgány nesprávně posoudily otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a rovněž do života jejího druhá P. H.

25. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
26. S žalobkyní nelze souhlasit v tom, že by správní orgány pominuly posoudit, zda zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu nebude představovat nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně a jejího druha v porovnání s ochranou zájmů hostitelského státu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně si za účelem tohoto posouzení opatřil mnohé listinné podklady a provedl i výsledky žalobkyně a jejího druha. Správní orgán prvního stupně i žalovaný na základě zjištění učiněných z těchto podkladů dospěli k závěru, že zamítnutím žádosti žalobkyně z důvodu výhrady veřejného pořádku nedojde k porušení článku 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 11/2017-25, v němž uvedl, že práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Všechna relevantní kritéria uvedená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, je proto třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku.
27. V projednávané věci žalobkyně odvozuje dotčení na svém rodinném a soukromém životě především ze vztahu se svým druhem P. H. Žádné další příbuzné žalobkyně na území České republiky nemá, její dvě dospělé dcery žijí se svými rodinami ve Vietnamu. Správní orgány se proto zaměřily především na posouzení intenzity a trvalosti tohoto žalobkyní tvrzeného vztahu s jejím druhem P. H., který by potenciálně mohl být rozhodnutím o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu narušen. Je pravdou, že žalobkyně a její druh při svém výsledku před správním orgánem prvního stupně popsali jejich vztah velmi podobně, shodně odpovídali i na otázky týkající se jejich bydlení či rodinných příslušníků. Soud se však ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobkyně a její druh sice uváděli, že spolu měli vážný vztah od roku 2013, avšak podle rozsudku Okresního soudu v Chomutově ze dne 20. 11. 2019 o rozvodu manželství byl druh žalobkyně v průběhu jejich vztahu od února 2018 ženatý s jinou ženou P. H. T. Při svém výsledku pak žalobkyně pouze obecně uvedla, že její druh je rozvedený, ale neví od kdy, a že jeho manželka byla Češka. Není tedy zřejmé, zda žalobkyně při svém výsledku měla na mysli toto manželství rozvedené rozsudkem Okresního soudu v Chomutově ze dne 20. 11. 2019, nebo ještě další zcela jiné manželství jejího druha. V každém případě tyto nejasné okolnosti ohledně manželství pana P. H. s jinou ženou v době, kdy měl mít vážný vztah s žalobkyní, přinejmenším vzbuzují důvodné pochybnosti o tvrzené trvalosti a hloubce jejich vztahu. Nelze odhlédnout také od toho, že žalobkyně nikdy dříve pana P.

H. jako svého druhu neuváděla, a to nejen při nástupu do výkonu trestu odnětí svobody, ale ani v řízení o zrušení platnosti jejího povolení k trvalému pobytu. Závěru o trvalosti a hloubce jejich vztahu nesvědčí ani to, že za celou dobu výkonu trestu, tj. téměř za tři a půl roku, druh žalobkyni ve věznici navštívil toliko pětkrát, přičemž v jednom případě mezi návštěvami uplynula doba delší jednoho roku (od 3. 6. 2016 do 20. 10. 2017) a poslední návštěva proběhla 19. 1. 2018, tedy více než rok před propuštěním žalobkyně na svobodu. Ani námitka žalobkyně, že o pana P. H. musí pečovat z důvodu jeho nemoci, v daném případě neobstojí. Aniž by soud měl v úmyslu zlehčovat onemocnění pana P. H., z obsahu správního spisu ani z tvrzení žalobkyně nikterak nevyplývá, že by byl zcela odkázán na její péči. Žalobkyně i její druh uvedli, že léčba jeho onemocnění (cukrovky) spočívá pouze v tom, že musí užívat pravidelně léky, aniž by však dále tvrdili další okolnosti, které by mu bránily v tom, aby si léky bral sám. Žádné lékařské zprávy či potvrzení o invaliditě jejího druhu žalobkyně nepředložila.

28. Nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně, že se za dobu svého pobytu na území České republiky, který trvá 22 let, plně se integrovala do společnosti, a to již jen proto, že od roku 2010 téměř nepřetržitě páchá na území České republiky trestnou činnost. Žádné bližší argumenty či důkazy na podporu své tvrzené integrace žalobkyně neuvedla, a ani z obsahu spisu nejsou seznatelné žádné hlubší sociální či kulturní vazby na Českou republiku. Soud přitom považuje za nutné zdůraznit, že ve vztahu k povaze důvodu pro zamítnutí pobytové žádosti žalobkyně dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, kterým je důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek tím, že by pokračovala v páchání trestné činnosti, by musely závěru o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života nasvědčovat jen velmi významné okolnosti. Ty však v projednávané věci správní orgány ani soud neshledaly. Zájem společnosti na bezpečnosti, ochraně zdraví a předcházení zločinnosti v daném případě výrazně převažuje nad případným zásahem do života žalobkyně, který lze hodnotit spíše jako minimální, a který si nadto žalobkyně způsobila především sama svým jednáním, jehož důsledky mohla a měla předvídat. Správní orgány rovněž vzaly v úvahu, že neudělení povolení k přechodnému pobytu žalobkyni neznamená úplný zákaz jejího pobytu na území České republiky. Žalobkyni pouze nebylo v důsledku jejího aktuálního porušování právních norem České republiky, které vyústilo v závěr o riziku možného narušení veřejného pořádku, uděleno pobytové oprávnění na území České republiky, a tudíž v budoucnu není vyloučeno, aby znovu o udělení některého druhu pobytového oprávnění požádala a na území České republiky se vrátila.
29. Soud má tedy za to, že správní orgány se v posuzovaném případě zabývaly všemi podstatnými okolnostmi a přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně velmi precizně posoudily.
30. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že skutkový stav byl v projednávané věci dostatečně zjištěn a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 s. ř. s tím, že rozhodnutí žalované i správního orgánu prvního stupně jsou přesvědčivě odůvodněna dle požadavků § 68 odst. 3 s. ř. Jelikož vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o pobytu cizinců, soud žalobu jako zcela nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

31. Žalovaná byla v řízení plně úspěšná, a proto by jí dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. náleželo právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů. Žalovaná se však náhrady nákladů výslovně vzdala, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu však kasační stížnost přípustná není (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. srpna 2021

Mgr. Jan Pekáč v. r.

předseda senátu